

Czy przeciwnie, z punktu widzenia ogólnej zasady równości i niedyskryminacji, różnica w traktowaniu przeprowadzona w art. 33.2 Estatuto de los Trabajadores [regulaminu pracowników], wynikająca także z wykładni tegoż artykułu dokonanej przez Tribunal Supremo [Sąd Najwyższy], jest obiektywnie uzasadniona, oraz czy w związku z tym należy wyłączyć z zakresu stosowania dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾ w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu nadanym dyrektywą 2002/74/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (z dnia 23 września 2002 r.) związku z tym należy włączyć uznane w ugodzie sądowej odszkodowanie na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania stosunku pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. (Dz.U. L 283 z 28.10.1980, str. 23).

⁽²⁾ Dz.U. L 270 z 8.10.2002, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-178/05)

(2005/C 155/15)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 19 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Dimitrios Triantafyllou, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że uchwalając przepisy ustawowe w sprawie obciążenia podatkiem przeniesienia statutowej siedziby oraz rzeczywistego centrum zarządzania, jak również w sprawie zwolnienia z tego podatku wszystkich spółdzielni rolniczych, ich stowarzyszeń oraz konsorcjów wszelkiego rodzaju; współwłasności statków, konsorcjów oraz przedsiębiorstw żeglugowych niezależnie od ich formy, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału⁽¹⁾;
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja ocenia, że właściwym kryterium dla opodatkowania przeniesienia siedziby spółki jest zakwalifikowanie spółki jako

spółki kapitałowej w Państwie Członkowskim pochodzenia, z czego wynika, że spółka ta nie jest płatnikiem tego podatku, jeżeli Państwo Członkowskie pochodzenia nie uznaje jej za spółkę kapitałową. W konsekwencji, Komisja ocenia negatywnie fakt, że ustawodawstwo greckie przywiązuje wagę wyłącznie do faktu opodatkowania podatkiem kapitałowym przez Państwo Członkowskie pochodzenia, zwalniając z tego podatku jedynie przeniesienie siedziby do Grecji z państwa nakładającego podatek kapitałowy. Punkt widzenia Komisji oparty jest na wykładni językowej i systemowej dyrektywy, związanej z charakterem kapitałowym spółek opodatkowanych tym podatkiem; jest on ponadto wzmocniony zmianami wprowadzonymi przez dyrektywę 85/303/EWG, zmierzającą do zniesienia podatku kapitałowego.

W odniesieniu do zwolnienia spółdzielni rolniczych oraz przedsiębiorstw żeglugowych, chodzi tu o grupę obejmującą całe gałęzie gospodarki, co do których władze greckie nie wyjaśniły przyczyn, dla których nie są one uznawane za spółki kapitałowe, i których całkowite zwolnienie nie jest ponadto objęte możliwością zwolnienia poszczególnych operacji przewidzianą w dyrektywie. Ponadto, gdy celem dyrektywy jest zwolnienie całych gałęzi gospodarki, są one wyraźnie wymienione w dyrektywie (przykładowo przedsiębiorstwa użyteczności publicznej).

⁽¹⁾ Dz.U. L 249 z 3.10.1969, str. 25.

Skarga wniesiona w dniu 21 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-179/05)

(2005/C 155/16)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 21 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Nolina, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przekazując Komisji danych określonych w art. 18 ust. 1 i art. 19i tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 2847/93⁽¹⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tego rozporządzenia;
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.